

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 29 maja 2023 r.

sprawy **B. T.** skazanego za czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 107 § 1 k.k.s.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w L.

z dnia 22 lipca 2022 r., sygn. akt IV Ka 259/22

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 3 lutego 2022 r., sygn. akt II K 687/19

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

B. T. został oskarżony o to, że pełniąc funkcję Prezesa Zarządu C. sp. z o.o. z siedzibą w L., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w zamiarze, aby inne osoby dokonały czynu zabronionego, polegającego na urządzaniu i prowadzeniu gier o charakterze losowym wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, swoim zachowaniem ułatwił jego popełnienie w ten sposób, że udostępnił G. K., pełniącemu funkcję Prezesa Zarządu L. Sp. z o.o. z siedzibą w L., lokal mieszczący się w C. przy ul. L. [...], celem zainstalowania oraz

eksploatowania w tym miejscu w okresie od 08.12.2017 r. do 21.02.2018 r. urządzeń do gier o nazwie ENERGY nr [...]1, HOT FUN nr [...]2, HOT FUN TURBO nr [...]3, HOT FUN nr [...]4, tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 107 § 1 k.k.s.

Wyrokiem z dnia 3 lutego 2022 r., sygn. akt II K 687/19, Sąd Rejonowy w Z., uznał oskarżonego B. T. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 19 § 1 k.k. wymierzył mu karę 100 (sto) stawek dziennych grzywny po 150 (sto pięćdziesiąt) złotych każda.

Wyrok zawiera również rozstrzygnięcia dotyczące drugiego z oskarżonych oraz w przedmiocie kosztów procesu.

Po rozpoznaniu apelacji wywiedzionych od powyższego orzeczenia przez obrońców oskarżonych i pełnomocnika interwenienta, Sąd Okręgowy w L. utrzymał zaskarżony wyrok w mocy i orzekł o kosztach procesu.

Od wyroku sądu odwoławczego kasację wywiódł obrońca oskarżonego B.T., który zaskarżył to orzeczenie w całości zarzucając mu rażące naruszenie prawa procesowego, a to art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą, polegające na rozpoznaniu sprawy przez sędziego Sądu Okręgowego D. B., który nie powinien orzekać w niniejszej sprawie z uwagi na uzasadnione wątpliwości co do należytej obsady sądu odwoławczego, a nadto z powodu uzasadnionych wątpliwości co do bezstronności tego sędziego w tej konkretnej sprawie.

Podnosząc powyższy zarzut, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w L., jako sądowi odwoławczemu, do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Na wstępie należy przypomnieć, że z powołanej w kasacji uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I - 4110-1/20, absolutnie nie wynika, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po dniu

17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu niezawisłości i bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Wskazana bezwzględna przyczyna odwoławcza, zgodnie z treścią powołanej uchwały, zachodzi wyłącznie wtedy, gdy wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. W powyższym kontekście należy także przypomnieć, że Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 2 czerwca 2022 r., sygn. akt I KZP 2/22, odnosząc się do ww. uchwały połączonych Izb, również wskazał, że brak jest podstaw do przyjęcia *a priori*, iż każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r. nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Oznacza to, że w świetle ww. uchwał, dla wykazania zaistnienia w konkretnej sprawie stanu określanego mianem „nienależytej obsady sądu” nie wystarczy odwołać się do instytucjonalnej nieprawidłowości powoływania sędziów na podstawie procedury konkursowej z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa w składzie ustanowionym ustawą z 2017 r. Konieczne jest bowiem wykazanie *in concreto*, że sędzia nie gwarantował chociażby minimalnego standardu bezstronności i niezawisłości. To zaś należy uczynić odwołując się do testu, którego elementy zostały opisane w obu ww. uchwałach Sądu Najwyższego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 sierpnia 2022 r., II KK 85/22, zob. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2022 r., III KK 216/22, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2022 r., sygn. akt V KK 171/22).

W wywiedzionym w przedmiotowej sprawie nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia nie tylko zaś nie wykazano zaistnienia powyższego stanu rzeczy, ale nawet nie przytoczono konkretnych argumentów, które mogłyby temu wykazaniu służyć. Skarżący ograniczył się w istocie do powołania się na fakt uzyskania

nominacji sędziowskiej przez SSO D. B. na podstawie wniosku kwestionowanej Krajowej Rady Sądownictwa.

Tezy, iż w badanym postępowaniu zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w ww. znaczeniu, nie potwierdzają również okoliczności przywołane w uzasadnieniu uchwały nr [...] Krajowej Rady Sądownictwa z dnia [...] w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w L., ogłoszonym w Monitorze Polskim z [...], na mocy której to uchwały Krajowa Rada Sądownictwa przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie D. B. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w L. Treść tego dokumentu skarżący pozostawił zresztą poza zakresem swoich analiz.

Za argument zdalny do wsparcia tezy o zaistnieniu w przedmiotowej sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w oczywisty sposób nie może być uznana wskazywana przez obrońcę okoliczność rozesłania do sądów powszechnych (w tym do Sądu Rejonowego w J., gdzie orzekał wówczas sędzia D. B.), kopii pisma z dnia 21 stycznia 2020 r., skierowanego do Ministra Sprawiedliwości przez podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów, na temat opinii wydawanych przez jednostki badające w oparciu o art. 23f ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych. Okoliczność, że sędzia D. B., podobnie jak każdy inny sędzia sądu, do którego trafiło wspomniane pismo, mógł się zapoznać z jego treścią, w żaden sposób nie uzasadnia tezy, że SSO D. B. nie mógł brać udziału w rozpoznaniu sprawy zwieńczonej wydaniem zaskarżonego wyroku sądu odwoławczego i w konsekwencji judykat ten dotknięty jest wadą stanowiącą bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Trafność konstatacji, iż udział SSO D. B., w rozpoznawaniu przedmiotowej sprawy, w konkretnych jej okolicznościach doprowadził do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności skutkującego nienależytą obsadą sądu, podważa również okoliczność, że ani oskarżeni, ani ich obrońcy, w toku postępowania odwoławczego, nie zgłaszali jakichkolwiek zastrzeżeń co do prawidłowości obsady orzekającego w niniejszej sprawie Sądu Okręgowego, nie sygnalizowali wątpliwości

co do bezstronności i niezawisłości zasiadającego w nim sędziego i nie podejmowali inicjatywy mającej na celu jego wyłączenie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2022 r., II KO 98/22).

Kierując się powyższą argumentacją, Sąd Najwyższy uznał kasację za oczywiście bezzasadną i orzekł o jej oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k., obciążając nimi skazanego.

(M.K.)

[ał]